Не згинайсь, угамуй своє горе;
Знай — надії твої чарівні
Згоять разом зневірення хворе,
Розцвітуть, мов квітки запашні.

Не довіку конатимеш в горі;
Потривай лиш: розтануть сніги,
Запестріються луки просторі,
Закрасують поля навкруги.

Зникне швидко пануюче горе;
Обновить твою душу весна;
За водою спливе в синє море
Все, чим дійсність гірка та сумна.

Як безплодно носитися з горем,
В піснях виспівай краще йбго,
Певно, й ми своє серце поборем
І притулим хоч раз до твого.

Подивись: пронеслось твоє горе,
Як проносяться хмари густі...
Ти заблисла, сподівана зоре;
Знов воскресли ви, сни золоті!